

Ομιλία στην Κυριακή της Απόκρεω (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 21 Φεβρουαρίου, 2020

(Ματθ. κε' 31-46)

Οι στατιστικολόγοι εκτιμούν ότι πάνω στη γη ζούνε ενάμιση δισεκατομμύριο άνθρωποι [Αυτά ίσχυαν την εποχή που ο άγιος Νικόλαος Βελιμ. έγραφε το κείμενο αυτό γύρω στην δεκαετία του 1930]. Απ' αυτό το ενάμιση δισεκατομμύριο **ούτε ένας άνθρωπος δεν μπορεί να σάς πεί, με τις διανοητικές του δυνατότητες, τί θα γίνει, όταν έρθει το τέλος του κόσμου και τί θα γίνουμε εμείς όταν πεθάνουμε**. Κι όλες αυτές οι χιλιάδες εκατομμύρια άνθρωποι που έζησαν πριν από μās στη γη, δε θα μπορούσαν ούτε κι αυτοί με τη διαδικασία των νοητικών λειτουργιών τους να μās απαντήσουν με σιγουριά και σαφήνεια για το τέλος του κόσμου και τί μās περιμένει μετά τον θάνατό μας, να μās πούν ότιδήποτε που θα μπορούσαμε να το αποδεχτούμε σαν αληθινό με την καρδιά και το νοῦ μας.

Ἡ ζωή μας εἶναι σύντομη, οἱ μέρες μας μετρημένες. Ὁ χρόνος ὅμως εἶναι μεγάλος, μετριέται σὲ ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες χρόνια. Ποιός ἀπὸ μās μπορεί νὰ ξεπεράσει τὰ ὅριά του καὶ νὰ φτάσει στὸ τέλος τοῦ χρόνου, νὰ δεῖ τὰ ἔσχατα γεγονότα καὶ νὰ πληροφορήσει ὅλους ἐμās λέγοντας: «Ἔτσι κι ἔτσι θὰ γίνουν τὰ πράγματα στὸ τέλος τοῦ χρόνου. Αὐτὸ θὰ συμβεῖ στὸν κόσμον κι αὐτὸ θὰ γίνει μετὰ σὰς τοὺς ἀνθρώπους»; Κανένας. Ἀλήθεια, κανένας ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν. Ἐκτὸς κι ἂν ὑπῆρχε κάποιος ποὺ θὰ μπορούσε νὰ μās πείσει πὼς εἶχε μπεῖ στὸ νοῦ τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπότητας, πὼς ἤξερε ὀλόκληρο τὸ σχέδιο τῆς δημιουργίας, πὼς ἦταν ζωντανὸς πρὶν ἀπὸ τὴν ἑναρξη τοῦ κόσμου καὶ εἶχε καθαρὴ ἀποψη γιὰ τὸ τέλος τοῦ χρόνου καὶ τὰ γεγονότα ποὺ θὰ σημαδέψουν τὸ τέλος αὐτό. Ὑπάρχει τέτοιος ἄνθρωπος ἀνάμεσα στὰ δισεκατομμύρια ποὺ ζοῦν σήμερα; Ὁχι, οὔτε ὑπάρχει οὔτε ὑπῆρξε ποτέ.

Ἐπῆρχαν προφήτες πού, ὄχι ἀπὸ δικό τους νοῦ ἀλλ' ἀπὸ ἀποκάλυψη Θεοῦ, εἶπαν κάποια πράγματα, σύντομα καὶ ἀσαφῆ, γιὰ τὸ τί θὰ γίνει στὸ τέλος. Κι αὐτὸ ὄχι τόσο γιὰ νὰ δώσουν ἀκριβῆ περιγραφή τοῦ τέλους τοῦ κόσμου, ὅσο γιὰ νὰ προειδοποιήσουν μετὰ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὸ δρόμον τῆς ἀνομίας. Νὰ σκεφτοῦν περισσότερο τὰ φοβερὰ πράγματα ποὺ μās περιμένουν κι ὄχι τὰ μικρὰ καὶ παροδικὰ ποὺ περνοῦν σαν σύννεφο καὶ κρύβουν τὴν πύρινη καὶ φοβερὴ πραγματικότητα. Ν' ἀναλογιστοῦν τὰ γεγονότα ἐκεῖνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὀλόκληρη ἡ ζωὴ

τοῦ ἀνθρώπου στὴ γῆ, ἡ ὑπαρξη τοῦ ἰδίου τοῦ κόσμου, τὰ ἄστρα κι ὁ κύκλος τοῦ εἰκοσιτετραώρου θὰ φτάσουν στὸ τέλος τους.

Ἕνας καὶ μόνο Ἕνας μᾶς μίλησε καθαρὰ καὶ μὲ σαφήνεια γιὰ ὅλα ὅσα θὰ γίνουν στὸ τέλος τοῦ χρόνου: Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ἄν ὑπῆρχε ὁποιοσδήποτε ἄλλος νὰ μᾶς πεῖ αὐτὰ πού Ἐκεῖνος εἶπε γιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, δὲν θὰ τὸν πιστεύαμε, ἀκόμα κι ἂν ἦταν ὁ μεγαλύτερος σοφός. Ἄν μιλοῦσε μὲ τὴν ἀνθρώπινη σοφία του καὶ ὄχι ἀπὸ θεία ἀποκάλυψη, δὲν θὰ τὸν πιστεύαμε. Ἡ ἀνθρώπινη σοφία κι ἡ ἀνθρώπινη λογική, ὅσο μεγάλες καὶ σπουδαῖες κι ἂν εἶναι, εἶναι πολὺ μικρὲς γιὰ νὰ φτάσουν στὴ δημιουργία καὶ στὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἡ σοφία εἶναι ἀχρηστη ἐκεῖ πού χρειάζεται τὸ ὄραμα. Ἀπὸ προφήτη ἔχουμε ἀνάγκη, πού βλέπει τόσο καθαρὰ ὅσο ἐμεῖς βλέπουμε τὸν ἥλιο, γιὰ νὰ δεῖ ὀλόκληρο τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἴσαμε τὸ τέλος του, καθὼς καὶ τὴν ἴδια τὴν ἀρχή, τὸ ἴδιο τὸ τέλος. Μόνο ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος ἔχει ὑπάρξει: ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. **Μόνο Ἐκεῖνον μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ πιστεύουμε, ὅταν μᾶς λέει τί θὰ γίνει στὸ τέλος. Ὅλα ὅσα προφήτεψε, ἐπαληθεύτηκαν.** Τόσο ὅταν ἀφοροῦσαν σὲ πρόσωπα, ὅπως ὁ Πέτρος, ὁ Ἰούδας κι οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι, σὲ λαούς, ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι, σὲ κάποιους τόπους ὅπως ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ Καπερναοῦμ, ἡ Βηθσαῖδα καὶ τὸ Χοραζίν, καθὼς καὶ στὶς Ἐκκλησίες τοῦ Θεοῦ, πού ἰδρύθηκαν μὲ τὸ αἷμα Του.

Οἱ προφητεῖες τοῦ Κυρίου γιὰ τὰ γεγονότα πού θὰ συμβοῦν κατὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, τὸ ἴδιο τὸ τέλος καὶ ἡ **τελικὴ κρίση**, δὲν ἔχουν ἀκόμα ἐπαληθευτεῖ. Ὅποιος ἔχει μάτια ὅμως βλέπει καθαρὰ πὼς στὶς μέρες μας, τὰ γεγονότα πού εἶπε πὼς θὰ εἶναι σημεῖα τῶν καιρῶν ὅτι ἔρχεται τὸ τέλος, ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἐμφανίζονται στὸν κόσμο. Δὲν ἔχουν ἤδη ἐμφανιστεῖ διάφοροι γυρολόγοι τῆς χαρᾶς, πού γυρεύουν ν' ἀντικαταστήσουν τὸν Χριστὸ καὶ τὴ διδασκαλία Του μὲ τὸν ἑαυτό τους καὶ τὴ δική τους διδασκαλία; Δὲν ἔχουν ξεσηκωθεί ἔθνη ἐνάντια σὲ ἄλλα ἔθνη καὶ βασιλεῖες ἐνάντια σὲ βασιλεῖες; Δὲν τρέμει ἡ γῆ καὶ οἱ καρδιές μας μαζί της μὲ τοὺς πολέμους καὶ τὶς ἐπαναστάσεις πού γίνονται σὲ ὅλον τὸν πλανήτη; Δὲν εἶναι πολλοὶ αὐτοὶ πού προδίδουν τὸν Χριστὸ κι ἄλλοι πού ἀρνοῦνται τὴν Ἐκκλησία Του; Δὲν ἔχει περισσέψει ἡ ἀνομία, δὲν ἔχει ψυχραθεῖ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν; Δὲν ἔχει κηρυχτεῖ τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμο, *«εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι»* (βλ. Ματθ. κδ' 3-14);

Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὰ χειρότερα δὲν ἦρθαν ἀκόμα, μὰ ἔρχονται γρήγορα, χωρὶς καθυστέρηση. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ Ἀντίχριστος δὲν ἐμφανίστηκε ἀκόμα, οἱ προφῆτες κι οἱ πρόδρομοί του ὅμως ὑπάρχουν σὲ κάθε ἔθνος. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ μεγαλύτερη καταστροφικὴ δυστυχία πού ἔχει ὑπάρξει ἀπὸ τότε πού δημιουργήθηκε ὁ κόσμος δὲν ἔφτασε ἀκόμα, ὁ ἀφόρητος ρόγχος τοῦ θανάτου δὲν ἀκούστηκε κοντά μας. Τὴν καταστροφή ὅμως τὴν βλέπουν καθαρὰ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι πού προσμένουν τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ ἥλιος δὲν σκοτίστηκε ἀκόμα, τὸ φεγγάρι δὲν ἔχασε τὸ φῶς του, οὔτε τ' ἀστέρια ἔπεσαν ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Όταν γίνουν αυτά όμως δεν θα υπάρχει χρόνος να γράψει κανείς ή να μιλήσει γι' αυτά. Οί καρδιές των ανθρώπων θα γεμίσουν φόβο και τρόμο, οί γλώσσες τους θα βουβαθούν και τὰ μάτια τους θα κοιτάζουν στο φοβερό σκοτάδι, σε μία γη δίχως ήμερα, σ' έναν ουρανὸ χωρὶς ἄστρα. Ξαφνικὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι, θὰ ἐμφανιστεῖ τὸ σημεῖο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, ἕνας λαμπρὸς καὶ πανένδοξος σταυρὸς ποὺ θὰ ἐκτείνεται ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ ὡς τὴ δύση κι ἀπὸ τὸ βορρᾶ ὡς τὸ νότο, μὲ μία λαμπρότητα ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε ὁ ἥλιος ποὺ βρίσκεται ἀπὸ πάνω μας. Καὶ τότε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θ' ἀτενίσουν τὸν Κύριο Ἰησοῦ «*ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς*» (Ματθ. κδ' 30). Ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων θὰ σαλπίζει τὶς σάλπιγγες κι **ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς θὰ συναχθοῦν μπροστά Του**. Ἡ σάλπιγγα θὰ ἠχήσει γιὰ νὰ γίνει μία συγκέντρωση ποὺ δὲν ἔχει προηγούμενό της ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου, **γιὰ τὴν κρίση ποὺ θὰ εἶναι καὶ ἡ τελικὴ**.

Όλα αὐτὰ τὰ σημεῖα καὶ τὰ γεγονότα ποὺ θὰ γίνουν στὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ τοῦ χρόνου περιγράφονται σὲ ἄλλο σημεῖο τοῦ εὐαγγελίου. **Τὸ εὐαγγέλιο τῆς κρίσεως ποὺ διαβάζεται τὴ σημερινὴ μέρα περιγράφει τὴν τελικὴ ρύθμιση τῶν γεγονότων ἀνάμεσα στὸ χρόνο καὶ τὴν αἰωνιότητα, ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἄνθρώπους. Περιγράφει τὴν τελικὴ κρίση καὶ τὸν τρόπο ποὺ αὐτὴ θὰ γίνει. Περιγράφει γιὰ μᾶς τὴ φοβερὴ ἐκείνη στιγμή, τὴν πιὸ εὐτυχισμένη γιὰ τοὺς δικαίους- ποὺ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ θὰ δώσει τὴ θέση του στὴ θεία δικαιοσύνη. Τότε θὰ εἶναι ἀργὰ πιά γιὰ καλὲς πράξεις, πολὺ ἀργὰ γιὰ μετάνοια. Τότε ὁ θρῆνος μας δὲν θὰ λάβει ἀπάντηση καὶ τὰ δάκρυά μας δὲν θὰ τὰ ὑποδέχονται πιά τὰ χέρια τῶν ἀγγέλων.**

«*Όταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ*» (Ματθ. κε' 31). Ὅπως στὴν παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ ὁ Θεὸς παρουσιάζεται σὰν ἄνθρωπος, ἔτσι κι ἐδῶ ὁ Χριστὸς ὀνομάζεται Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου. Εἶναι Ἐκεῖνος, κανένας ἄλλος. **Όταν ἔρθει γιὰ δευτέρη φορὰ στὸν κόσμο, ἡ ἔλευσή Του δὲν θὰ εἶναι ἄγνωστη καὶ ταπεινὴ, ὅπως ἦταν πρώτη φορὰ, ἀλλὰ φανερὴ ἐν δόξῃ.** Ἡ δόξα αὐτὴ εἶναι ἡ **ἴδια ποὺ εἶχε ὁ Χριστὸς προαιώνια, προτοῦ δημιουργηθεῖ ὁ κόσμος** (βλ. Ἰωάν. ιζ' 5), ἀλλὰ εἶναι κι ἡ δόξα τῆς νίκης κατὰ τοῦ Σατανᾶ, τοῦ παλιοῦ κόσμου καὶ τοῦ θανάτου. Δὲν θὰ ἔρθει μόνος Του, μὰ **μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἀμέτρητους ἀγγέλους Του**. Θὰ ἔρθει μαζὶ τοὺς ἐπειδὴ, σὰν ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ καὶ στρατιῶτες Του ποὺ ἦταν, ἔλαβαν μέρος στὸν πόλεμο κατὰ τοῦ πονηροῦ καὶ στὴ νίκη ἐναντίου του. Χαίρεται νὰ μοιράζεται τὴ δόξα Του μαζὶ τοὺς. Γιὰ νὰ δοθεῖ ἔμφαση στὴ μεγαλειώδη φύση αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, ἀναφέρεται ἰδιαίτερα πὼς ὅλοι οἱ ἄγγελοι θὰ ἔρθουν μαζὶ μὲ τὸν Κύριο. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο γεγονός ποὺ ν' ἀναφέρεται πὼς ἦταν παρόντες ὅλοι οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ. Ἐμφανίζονται πάντα σὲ μεγαλύτερο ἢ μικρότερο πλῆθος. Στὴν τελικὴ Κρίση ὅμως θὰ εἶναι ὅλοι παρόντες, συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ

τὸ Βασιλιὰ τῆς δόξης.

Πολλοὶ προφήτες, εἴτε ἀρχαῖοι εἴτε μεταγενέστεροι, εἶδαν τὸ **θρόνο τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ** (Ἠσ. ς´ 1, Δαν. ζ´ 9, Ἀποκ. δ´ 2, κ´ 4). Ὁ θρόνος αὐτὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ τὶς ἀγγελικὲς δυνάμεις, πάνω στὶς ὁποῖες ἐπικάθεται ὁ Κύριος. Εἶναι θρόνος τῆς δόξης, τῆς νίκης, ὅπου κάθεται ὁ οὐράνιος Πατέρας καὶ ὅπου πῆρε τὴ θέση Του ὁ Κύριος Ἰησοῦς μετὰ τὴ νίκη Του (Ἀποκ. γ´ 21).

Πόσο μεγαλόπρεπη θὰ εἶναι ἡ ἔλευση τοῦ Κυρίου, πὺθὲν θὰ περιβάλλεται ἀπὸ τόσο ἰδιαίτερα καὶ φοβερὰ γεγονότα! Ὁ **προφήτης Ἡσαΐας** εἶχε προφητεῦσει: «*Ἴδου γὰρ Κύριος ὡς πῦρ ἤξει καὶ ὡς καταιγὶς τὰ ἄρματα αὐτοῦ ἀποδοῦναι ἐν θυμῷ ἐκδίκησιν αὐτοῦ καὶ ἀποσκορακισμόν αὐτοῦ ἐν φλογὶ πυρὸς*» (Ἠσ. ξς´ 15). Ὁ **Δαυιὴλ** εἶδε καὶ εἶπε πὺθὲν «*ποταμὸς πυρὸς εἶλκεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· χίλια χιλιάδες ἐλειτούργουν αὐτῷ, καὶ μύρια μυριάδες παρειστήκεισαν αὐτῷ· κριτήριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν*» (Δαν. Ζ´ 10).

Ὅταν ὁ Κύριος ἔρθει μὲ δόξα πολλὴ καὶ καθίσει στὸ θρόνο Του, τότε «*συναχθήσονται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ’ ἀλλήλων ὡσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ ἐυωνύμων*» (Ματθ. κε´ 32-33). Τότε θὰ συναχθοῦν μπροστὰ Του ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς καὶ **θὰ τοὺς χωρίσει**, ὅπως ὁ τσοπάνος χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια. **Τὰ πρόβατα θὰ τὰ βάλει στὰ δεξιὰ Του καὶ τὰ ἐρίφια στ’ ἀριστερὰ Του.**

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Πατέρες προβληματίστηκαν σχετικὰ μὲ τὸ **χῶρο** ὅπου ὁ Χριστὸς θὰ κρίνει ὅλα τὰ ἔθνη. Αναφερόμενοι στὸν **προφήτη Ἰωὴλ**, συμπεραίνουν πὺθὲν ἡ κρίση θὰ γίνῃ στὴν κοιλάδα Ἰωσαφάτ, ὅπου ὁ βασιλιὰς ἐκεῖνος χωρὶς νὰ πολεμήσῃ, χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦσῃ ὅπλα, εἶχε ἐναντία στοὺς Μωαβίτες καὶ τοὺς Ἀμμωνίτες μία πολὺ σπουδαία νίκη, σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὡστε νὰ μὴ μείνῃ κανένας τοὺς ζωντανός. «*ἐξεγειρέσθωσαν καὶ ἀναβαινέτωσαν πάντα τὰ ἔθνη εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωσαφάτ, διότι ἐκεῖ καθιῶ τοῦ διακρίναι πάντα τὰ ἔθνη κυκλόθεν*», εἶπε ὁ προφήτης Ἰωὴλ (δ´ 12).

Ἴσως ὁ θρόνος τοῦ Κυρίου νὰ στηθεῖ πάνω ἀπὸ τὴν κοιλάδα αὐτή, **μὰ δὲν ὑπάρχει κοιλάδα στὸν κόσμον πὺθὲν νὰ μπορεῖ νὰ χωρέσῃ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, ζωντανούς καὶ νεκρούς, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τοῦ κόσμου**, πὺθὲν βέβαια θὰ εἶναι πολλὰ δισεκατομμύρια. Ὀλόκληρη ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, μαζὶ μὲ τοὺς ὠκεανούς, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ τόσο χῶρο, ὡστε νὰ συγκεντρωθοῦν ἐκεῖ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πὺθὲν ἔζησαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου στὴ γῆ. Ἄν αὐτὴ ἦταν ἀπλὰ συγκέντρωση ψυχῶν, τότε ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς μαζέψῃ ὅλους κανεὶς στὴν κοιλάδα Ἰωσαφάτ. Ἀφοῦ ὅμως **θὰ συγκεντρωθοῦν ἄνθρωποι μὲ τὰ σώματά τους (γιατὶ οἱ νεκροὶ θὰ ἀναστηθοῦν καὶ σωματικά)**, τότε **τὰ λόγια τοῦ προφήτη θὰ πρέπει νὰ τὰ κατανοήσουμε συμβολικά**. Ἡ κοιλάδα Ἰωσαφάτ

είναι ο κόσμος ολόκληρος, από τη μακρινή ανατολή ως τη μακρινή δύση. Κι όπως ο Θεός κάποτε έδειξε τη δύναμή Του στην κοιλάδα Ίωασαφάτ, έτσι και την έσχατη μέρα θα δείξει την ίδια δύναμη και **θα κρίνει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος.**

Και *αφοριεῖ* αυτούς *ἀπ' ἀλλήλων*. Όλοι εκείνοι που συγκεντρώθηκαν **θα διαχωριστούν σε μία στιγμή**, με τον ίδιο τρόπο που ο τσοπάνος στέλνει με τη φωνή του τα πρόβατα από τη μία μεριά και τα έριφια από την άλλη. **Μερικοί από τους συγκεντρωμένους θα πάνε αριστερά και άλλοι δεξιά.** Κι όλα θα γίνουν ξαφνικά, σὰ νὰ τους σπρώχνει μία άκαταμάχητη μαγνητική δύναμη με τέτοιο τρόπο, ώστε κανένας να μη μπορεί να κινηθεί από αριστερά προς τα δεξιά ή από τα δεξιά προς τ' αριστερά.

«Τότε ερεῖ ο βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» (Ματθ. κε' 34). Τότε ο βασιλιάς θα στραφεί προς αυτούς που βρίσκονται στὰ δεξιά του και θα τους πεί: *ἐλάτε ἐσεῖς, οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατέρα μου, νὰ κληρονομήσετε τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, πὺ ἔχει ἐτοιμαστῆ για σᾶς ἀπὸ τότε πὺ δημιουργήθηκε ὁ κόσμος.*

Στὴν ἀρχὴ ὁ Χριστὸς ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸ Του Υἱὸ τοῦ Ἀνθρώπου, δηλαδή Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ ὁ ἴδιος ἀποκαλεῖ τὸν ἑαυτὸ Του Βασιλιᾶ, γιατί τοῦ δόθηκαν ἡ βασιλεία και ἡ δύναμη και ἡ δόξα. Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου. Ἐκεῖνοι πὺ ὁ Χριστὸς καλεῖ ἔτσι, εἶναι πραγματικὰ εὐλογημένοι. Γιατί ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ περιέχει μέσα της ὅλα τ' ἀγαθά, καθὼς τὴ χαρὰ και τὴ χάρη τοῦ οὐρανοῦ. Γιατί ὁ Κύριος δὲν λέει «εὐλογημένοι μου», ἀλλὰ «εὐλογημένοι τοῦ Πατέρα Μου»; Γιατί εἶναι ὁ μοναδικὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Μονογενὴς και ἄκτιστος προαιωνίως και στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Κι οἱ δίκαιοι εἶναι με τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ ἐξ υἰοθεσίας.

Ὁ Θεὸς καλεῖ τοὺς δικαίους νὰ μποῦν στὴν βασιλεία πὺ ἔχει προετοιμαστῆ γι' αὐτοὺς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Αὐτὸ σημαίνει πὺς ὁ Θεὸς, **προτοῦ ἀκόμα δημιουργήσει τὸν ἄνθρωπο, εἶχε προετοιμάσει τὴν Βασιλεία γι' αὐτόν.** Προτοῦ πλάσει τὸν Ἀδάμ, ἦταν ὅλα φτιαγμένα για τὴ ζωὴ του στὸν παράδεισο. Ὁλόκληρη Βασιλεία, ὑπέροχη κι ὀλοφώτεινη, πὺ περίμενε τὸ Βασιλιά της. Μετὰ ὁ Θεὸς ὀδήγησε τὸν Ἀδάμ στὴ Βασιλεία αὐτή, κι ἡ Βασιλεία συμπληρώθηκε. Ὁ Θεὸς προετοίμασε τὴ βασιλεία για τοὺς δικαίους ἀπὸ τὴν ἀρχὴ. Μόνο τοὺς ἀφέντες τῆς περίμενε, με τὸ Χριστὸ ὡς βασιλιᾶ ἀρχηγό.

Ὁ Κριτὴς κάλεσε τοὺς δικαίους στὴ βασιλεία Του κι ἀμέσως μετὰ **ἐξήγησε γιατί τοὺς τὴ χάριζε:** *«ἐπέινασα γάρ, και ἐδώκατά μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, και ἐποτίσατέ με, ξένος ἦμην, και συνηγάγετέ με, γυμνός, και περιεβάλετέ με, ἡσθένησα, και ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἦμην, και ἤλθετε πρὸς με»* (Ματθ. κε' 35-37). Γιατί

πείνασα και μοῦ δώσατε νὰ φάω, δίψασα και μοῦ δώσατε νερό, ἤμουν ξένος και σεῖς με φιλοξενήσατε στοῦ σπιτι σας, ἤμουν γυμνός και με ντύσατε, ἀρρώστησα και με ἐπισκεφθήκατε, ἤμουν στην φυλακή και σεῖς ἤρθατε νὰ με δεῖτε.

Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ θαυμάσια ἐξήγηση, οἱ δίκαιοι ζήτησαν δισταχτικὰ και ταπεινὰ ἀπὸ τὸ βασιλιὰ νὰ τοὺς πεῖ πότε τὸν εἶδαν πεινασμένο και διψασμένο, γυμνὸ και ἄρρωστο και πότε τὰ ἔκαναν ὅλ' αὐτὰ σ' Ἐκεῖνον. Καὶ στην ἐρώτηση αὐτὴ ὁ βασιλιὰς ἔδωσε πάλι τὴ θαυμάσια αὐτὴ ἀπάντηση: «*ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε*» (Ματθ. κε' 40). Ἀφοῦ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐκάματε στοὺς ἐλαχίστους και ταπεινοὺς ἀδελφούς μου, εἶναι σὰ νὰ τὰ ἐκάματε σ' ἐμένα τὸν ἴδιο.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐρμηνεία ἔχει δύο ὄψεις, μία ἐξωτερικὴ και μία ἐσωτερικὴ. Ἡ **ἐξωτερικὴ ἐρμηνεία** εἶναι σαφὴς στὸν καθένα. Ἐκεῖνος ποὺ τρέφει τὸν πεινασμένο, ξεδιψάει τὸ διψασμένο, ντύνει τὸ γυμνὸ και στεγάζει τὸν ἄστεγο, εἶναι σὰν νὰ τὰ κάνει ὅλ' αὐτὰ στὸν ἴδιο τὸν Κύριο. Ἐκεῖνος ποὺ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀρρώστους ἢ τοὺς φυλακισμένους, εἶναι σὰν νὰ τὰ κάνει αὐτὰ στὸν Κύριο. Ἀναφέρεται στην Παλαιὰ Διαθήκη σχετικὰ πὼς «*δανεῖζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ δὲ τὸ δόγμα αὐτοῦ ἀνταποδώσει αὐτῷ*» (Παρ. ιθ' 17). Ἐκεῖνος ποὺ ἐλεεῖ τὸν φτωχόν, εἶναι σὰν νὰ δανεῖζει τὸν Θεό, ποὺ ἀνάλογα με τὸ τί ἔδωσε, θὰ τοῦ τὸ ἀνταποδώσει.

Ὁ Κύριος, μέσα ἀπὸ κείνους ποὺ ζητοῦν τὴ βοήθειά μας, δοκιμάζει τὶς καρδιές μας. Ὁ Θεὸς δὲν χρησιμοποιεῖ τίποτα δικό μας γιὰ λογαριασμό Του. **Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα.** Ἐκεῖνος ποὺ δημιούργησε τὸ ψωμί, δὲν μπορεῖ νὰ πεινάσει. Ἐκεῖνος ποὺ δημιούργησε τὸ νερό, δὲν γίνεται νὰ διψάσει. Αὐτὸς ποὺ ντύνει τὴν κτίση ὀλόκληρη δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι γυμνός, οὔτε και ν' ἀρρωστήσει αὐτὸς ποὺ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς υἰείας. Οὔτε και γίνεται νὰ αἰχμαλωτιστεῖ ὁ Κύριος τῶν κυρίων.

Ὁ Θεὸς ζητᾶ ἀπὸ μᾶς νὰ δίνουμε ἐλεημοσύνη, ὥστε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ μαλακώσουν οἱ καρδιές μας, νὰ γίνουν πιὸ σπλαγχνικές. Θὰ μπορούσε ὁ Θεὸς με τὴν παντοδυναμία Του νὰ κάνει διὰ μιᾶς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πλούσιους, χορτασμένους, ντυμένους κι εὐχαριστημένους. Ἀλλ' ἀφήνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ δοκιμάσουν τὴν πείνα και τὴ δίψα, τὴν ἀρρώστια, τὴ φτώχεια και τὴ δυστυχία γιὰ δύο λόγους. Πρῶτα, ὥστε ἐκεῖνοι ποὺ ὑποφέρουν ἀπ' ὅλα αὐτὰ νὰ μπορέσουν ἔτσι νὰ μαλακώσουν τὴν καρδιά τους, νὰ γίνουν πιὸ σπλαγχνικοὶ και νὰ ἔρθουν πιὸ κοντὰ στὸν Θεό, νὰ τὸν προσκυνήσουν με πίστη και προσευχὴ. Δεύτερο, ὥστε ὁ ἄνθρωπος μέσα ἀπὸ τὰ δικά του βάσανα νὰ κατανοήσει και τοὺς ἄλλους, με τὴν ταπείνωσή του νὰ κατανοήσει τὴν ταπείνωση τῶν ἄλλων. Ἐτσι θὰ καταλάβει τὴν ἀδελφότητα και τὴν ἐνότητα ὅλων τῶν ἀνθρώπων μέσα ἀπὸ τὸν Ζῶντα Θεό, τὸν Δημιουργὸ και δοτῆρα ὅλων τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν. Ὁ Θεὸς ζητᾶ ἀπὸ μᾶς νὰ γίνουμε ἐλεήμονες, νὰ

Έχουμε πάνω απ' όλα έλεος. Γνωρίζει πώς τὸ έλεος εἶναι ὁ τρόπος γιὰ ν' ἀποκαταστήσει ὁ ἄνθρωπος τὴν πίστη στὸν Θεό, τὴν ἐλπίδα στὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Θεό.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ ἐρμηνεία. **Ἡ δευτέρα ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸν Χριστὸ μέσα μας.** Σὲ κάθε καθαρὴ σκέψη ποὺ ἔχουμε στὸ νοῦ μας, σὲ κάθε εὐγενικὸ συναίσθημα τῆς καρδιάς μας καὶ σὲ κάθε ὑψηλὴ φιλοδοξία κι ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς μας γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ ἀγαθοῦ, ὁ Χριστὸς ἀποκαλύπτεται μέσα μας μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅλες αὐτὲς τὶς ἀγνὲς σκέψεις, τὰ εὐγενικὰ συναισθήματα καὶ τὶς ὑψηλὲς φιλοδοξίες, τὶς ὀνομάζει ἐλαχίστους ἀδελφούς Του. Τὰ ὀνομάζει ἔτσι ὅλ' αὐτά, ἐπειδὴ βρίσκονται μέσα μας σὲ μία ἀσήμαντη μειονότητα σὲ σύγκριση μὲ τοὺς μεγάλους ἐσωτερικοὺς ἀγροὺς ποὺ εἶναι γεμάτοι ἀπορρίμματα καὶ κακία. Ἄν ὁ νοῦς μας πεινάει γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ταῖσουμε, εἶναι σὰν νὰ τρέφουμε τὸν Χριστὸ μέσα μας. Ἄν ἡ καρδιά μας εἶναι γυμνὴ ἀπὸ κάθε ἀγαθὸ κι εὐγενικὸ πράγμα ποὺ ἀνήκει στὸν Θεὸ καὶ τὴν ντύσουμε, εἶναι σὰν νὰ ντύσαμε τὸν Χριστὸ μέσα μας. Ἄν ἡ ψυχὴ μας εἶναι ἄρρωστη καὶ φυλακισμένη ἀπὸ τὴν κακὴ μας ὑπαρξὴ καὶ τὰ κακά μας ἔργα καὶ τὸ ἀντιληφθοῦμε αὐτὸ καὶ τὴν ἐπισκεφτοῦμε, τότε εἶναι σὰ νὰ ἐπισκεφτήκαμε τὸν Χριστὸ μέσα μας.

Μὲ λίγα λόγια, ἂν αὐτὸς ὁ δευτερός ἑαυτὸς ποὺ ἔχουμε μέσα μας καὶ ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ δίκαιο ἄνθρωπο, ὑποδουλωθεῖ καὶ ταπεινωθεῖ ἀπὸ τὸν πονηρὸ κι ἀμαρτωλὸ ἐσωτερικὸ μας ἄνθρωπο καὶ μεῖς τὸν προστατεύσουμε, εἶναι σὰν νὰ προστατεύουμε τὸν Χριστὸ μέσα μας. Ὁ δίκαιος ἄνθρωπος μέσα μας εἶναι πολὺ μικρός, ἐνῶ ὁ ἀμαρτωλὸς μέσα μας εἶναι ἕνας πραγματικὸς Γολιάθ. Ὁ δίκαιος ἄνθρωπος μέσα ὅμως εἶναι ὁ μικρὸς ἀδελφός τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐλάχιστος, κι ὁ ἀμαρτωλὸς Γολιάθ μέσα μας εἶναι ὁ ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ. Ἄν τότε προστατέψουμε τὸ δίκαιο ἄνθρωπο μέσα μας, ἂν τὸν ἐλευθερώσουμε, τὸν ἐνισχύσουμε καὶ τὸν βγάλουμε στὸ φῶς· ἂν τὸν σηκώσουμε ψηλότερα ἀπὸ τὸν ἀμαρτωλό, ὥστε νὰ τὸν κυριεύσει καὶ νὰ μπορούμε νὰ ποῦμε μαζὶ μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς» (Γαλ. β' 20), τότε θὰ κληθοῦμε εὐλογημένοι καὶ στὴν τελευταία Κρίση θὰ ἀκούσουμε τὰ λόγια τοῦ Βασιλιᾶ: *δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.*

Σὲ κείνους ποὺ θὰ βρεθοῦν ἀριστερά Του θὰ πεῖ ὁ Κριτὴς : *«πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ καταραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ»* (Ματθ. κε' 41). Φύγετε μακριὰ ἀπὸ μένα ἐσεῖς οἱ καταραμένοι, πηγαίνετε στὸ αἰώνιο πῦρ ποὺ ἔχει ἐτοιμαστῆ γιὰ τὸ διάβολο καὶ τοὺς πονηροὺς ἀγγέλους του. **Ὁ Κριτὴς εἶναι φοβερός, ἀλλὰ δίκαιος.** Ὁ Βασιλιάς καλεῖ τοὺς δικαίους κοντά Του καὶ τοὺς δίνει τὴ βασιλεία Του, ἐνῶ ἀπομακρύνει τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ τοὺς στέλνει στὸ αἰώνιο πῦρ, στὴν πονηρὴ συντροφιά τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ὑπηρετῶν του. Στὸ ἔργο τοῦ «Περὶ Τελικῆς Κρίσεως» ὁ **Μέγας Βασίλειος** γράφει: *«Ἄν ὑπάρχει κάποιον τέλος στα αἰώνια βασίλεια, σημαίνει πὼς ὑπάρχει τέλος στὴν*

αιώνια ζωή. Καθώς όμως είναι αδύνατο να φανταστείς τὸ τέλος τῆς αιώνιας ζωῆς, πῶς εἶναι δυνατό να σκεφτεῖς ὅτι θὰ υπάρξει τέλος στὰ αἰώνια βάσανα;»

Κάτι ὅμως δὲν λέει ὁ Κύριος, πὺν εἶναι πολὺ σπουδαῖο. Ὅτι τὸ αἰώνιο πῦρ ἔχει ἐτοιμαστῆ για τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ὅπως κι ἡ βασιλεία Του για τοὺς δικαίους. Τί σημαίνει αὐτό; Εἶναι πεντακάθαρο πῶς ὁ Κύριος ἐτοίμασε τὸ αἰώνιο πῦρ μόνο για τὸ διάβολο καὶ τοὺς ἀγγέλους του, ἐνῶ τῆ βασιλεία Του τὴν ἐτοίμασε για ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ὁ Θεὸς θέλει «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι» (Α΄ Τιμ. β΄ 4), να μὴ χαθεῖ κανένας. Ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλε να κολαστοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ να σωθοῦν. Οὔτε καὶ ἐτοίμασε προκαταβολικὰ γι' αὐτοὺς τὴ φωτιὰ τῆς κόλασης ἀλλὰ τῆ βασιλεία Του, μόνο αὐτή. Ἀπὸ αὐτὸ προκύπτει μὲ σαφήνεια πῶς ἐκεῖνοι πὺν λένε για τὸν ἀμαρτωλὸ ὅτι «εἶναι προορισμένος να γίνει ἀμαρτωλός», ἔχουν λαθεμένη ἀντίληψη. Ἄν πραγματικὰ εἶναι προορισμένος ἀμαρτωλός, αὐτὸ δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του. Ὅτι αὐτὸ δὲν ἔχει προοριστεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ συμπεραίνεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐτοίμασε προκαταβολικὰ κανένα εἶδος βασάνων για τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μόνο για τὸ διάβολο. Ἐπομένως στὴν Τελικὴ Κρίση ὁ δίκαιος κριτῆς δὲν θὰ ἔχει τόπο για να στείλει τοὺς ἀμαρτωλοὺς, παρὰ στὸ σκοτεινὸ βασίλειο τῶν δαιμόνων. Κι ὅτι εἶναι στὴ δικαιοσύνη τοῦ Κριτῆ να τοὺς στείλει ἐκεῖ εἶναι φανερὸ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἐκεῖνοι, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς τους, εἶχαν ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ κι εἶχαν παραδοθεῖ στὴν ὑπηρεσία τοῦ πονηροῦ.

Κρίνοντας τοὺς ἀμαρτωλοὺς πὺν βρίσκονται ἀριστερά Του ὁ βασιλιάς τοὺς ἐξηγεῖ ἀμέσως **γιατί εἶναι καταραμένοι καὶ γιατί τοὺς στέλνει στὸ αἰώνιο πῦρ**: «ἐπέινασα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἦμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με» (Ματθ. κε΄ 42-43). Πείνασα καὶ δὲν μοῦ δώσατε να φάω, δίψασα καὶ δὲν μὲ ποτίσατε. Ἦμουν ξένος καὶ δὲν μὲ πήρατε στὸ σπίτι σας, ἦμουν γυμνός καὶ δὲν μὲ ντύσατε, ἦμουν ἄρρωστος ἢ φυλακισμένος καὶ δὲν μὲ ἐπισκεφθήκατε.

Τίποτα ἀπ' αὐτὰ πὺν εἶχαν κάνει οἱ δίκαιοι δὲν ἔκαναν οἱ ἀμαρτωλοί. Καὶ σὰν ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου οἱ ἀμαρτωλοί, ρώτησαν, ὅπως καὶ οἱ δίκαιοι: «Κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα...;» Κι ὁ Κύριος ἀπάντησε: «ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε΄ 45). Ἀλήθεια σὰς λέω: ἀφοῦ δὲν ἐκάματε τίποτα στοὺς ἀδελφούς μου τοὺς ἐλαχίστους, οὔτε καὶ σε μένα κάματε.

Ἡ ἔρμηνεία ποὺ ἔκανε ὁ Βασιλιάς στοὺς ἁμαρτωλοὺς ἔχει ἐπίσης δυὸ σημασίες, μία ἐξωτερικὴ καὶ μία ἐσωτερικὴ, ὅπως καὶ στὴν πρώτη περίπτωση μὲ τοὺς δικαίους. Ὁ νοῦς τῶν ἁμαρτωλῶν ἦταν σκοτισμένος, ἡ καρδιά τους σκληρὴ κι ἡ ψυχὴ τους εἶχε κακὴ διάθεση πρὸς ἐκείνους ποὺ πεινοῦσαν, διψοῦσαν, ἦταν γυμνοί, ἄρρωστοι καὶ φυλακισμένοι στὴ γῆ. Μὲ τὸ σκοτισμένο τους νοῦ δὲν μποροῦσαν νὰ δοῦν πὼς ὁ Χριστὸς τοὺς καλοῦσε νὰ ἐλεήσουν τοὺς φτωχοὺς καὶ βασανισμένους ἀδελφούς τους. Ἡ σκληρὴ καρδιά τους δὲν μαλάκωνε μὲ τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων. Οὔτε καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων Του ἄλλαζε τὴν κακοπροαίρετη ψυχὴ τους, γιὰ νὰ ἐπιθυμήσουν τὸ καλὸ καὶ νὰ τὸ κάνουν. Ἔτσι ὅπως ἦταν ἄσπλαχνοι στὸν Χριστό, μέσω τῶν ἀδελφῶν Του, ἦταν ἄσπλαχνοι καὶ στὸν Χριστὸ μέσα ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό τους. Μὲ τὸ ποὺ τοὺς ἐρχόταν κάποια ἀγνὴ σκέψη, τὴν ἐξαφάνιζαν θεληματικὰ καὶ τὴν ἀντικαθιστοῦσαν μὲ ἄλλες σκέψεις, ἀκάθαρτες καὶ βλάσφημες. Ξερίζωσαν κάθε εὐγενικὸ συναίσθημα ἀπὸ τὴν καρδιά τους καὶ τὸ ἀντικατέστησαν μὲ ἄσπλαχνία, λαγνεία καὶ ἰδιοτέλεια. Κάθε ἐπιθυμία ποὺ ἐκδηλωνόταν μέσα τους, γιὰ νὰ κάνουν κάποια καλὴ πράξη, ἀκολουθώντας τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ, τὴν καταπίεζαν ἀμέσως καὶ στὴ θέση της ἔβαζαν ἄλλη, πὼς νὰ κάνουν κακὸ στοὺς ἄλλους ἢ ν' ἁμαρτήσουν, γιὰ νὰ προκαλέσουν τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι τὸν ἐλάχιστο ἀδελφὸ τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ τὸ δίκαιο ἄνθρωπο ποὺ βρισκόταν μέσα τους, τὸν σταύρωναν, τὸν σκότωναν, καὶ τὸν ἔθαβαν. Ὁ σκοτεινὸς Γολιάθ ποὺ εἶχαν θρέψει, δηλαδὴ ὁ ἄδικος ἄνθρωπος μέσα τους ἢ ὁ ἴδιος ὁ διάβολος, παρέμενε νικητὴς στὸ πεδίο τῆς μάχης.

Τί μπορεῖ νὰ κάνει ὁ Θεὸς σὲ τέτοιους ἀνθρώπους; Μπορεῖ ἄραγε νὰ δεχτεῖ στὴ βασιλεία Του ἐκείνους ποὺ ἔβγαζαν τὴ βασιλεία αὐτὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ τους; Μπορεῖ νὰ καλέσει κοντὰ Του αὐτοὺς ποὺ ξερίζωσαν μέσα τους τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, αὐτοὺς ποὺ διακήρυξαν μυστικὰ στὴν καρδιά τους ἀλλὰ κι ἀνοιχτὰ, μπροστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμον, πὼς εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπηρέτες τοῦ διαβόλου; **Ὁχι! Αὐτοὶ ἔγιναν μὲ τὴν ἐλεύθερη βούλησή τους ὑπηρέτες τοῦ διαβόλου.** Κι ὁ Κύριος στὴν τελικὴ Του κρίση θὰ τοὺς στείλει νὰ συντροφέψουν ἐκείνους ποὺ εἶχαν παρέα σ' ὀλόκληρη τὴ ζωὴ τους. Θὰ τοὺς στείλει δηλαδὴ στὸ αἰώνιο πῦρ ποὺ ἔχει προετοιμαστεῖ γιὰ τὸ διάβολο καὶ τοὺς πονηροὺς ἀγγέλους του.

Ἀμέσως μετὰ ἀπ' αὐτό, φτάνει στὸ τέλος τῆς ἡμιδοξολογίας ἀλλὰ κι ἡ μέγιστη διαδικασία στὴν ἱστορία τοῦ κτιστοῦ κόσμου. *«καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον»* (Ματθ. κε' 46). **Καὶ τότε θὰ πορευτοῦν (οἱ ἁμαρτωλοὶ) στὴν αἰώνια κόλαση, οἱ δὲ δίκαιοι στὴν αἰώνια ζωὴ.**

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ κόλαση ἐδῶ στέκονται ἢ μία ἀπέναντι στὴν ἄλλη. Ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ζωὴ, δὲν ὑπάρχει κόλαση, δὲν ὑπάρχουν βάσανα. Ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἡ κόλαση, δὲν ὑπάρχει ζωὴ. Ἡ πληρότητα τῆς ζωῆς ἀποκλείει τὴν κόλαση. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν παρέχει τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς. Ὁ τόπος τοῦ διαβόλου παράγει κόλαση καὶ βασανιστήρια, μακριὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ ποὺ δίνει

ὁ Χριστός.

Στὴν ἐπίγεια ζωὴ μας βλέπουμε πὼς ἡ ψυχὴ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ποὺ ἔχει λίγη ζωὴ μέσα της (δηλ. λίγο Θεό), εἶναι γεμάτη μὲ πολὺ μεγαλύτερα βάσανα ἀπ' ὅσα ἔχει ἡ ψυχὴ τοῦ δικαίου ἀνθρώπου ποὺ ἔχει μέσα του περισσότερη ζωὴ (δηλ. περισσότερο Θεό). Ὅπως εἰπώθηκε μὲ σοφία τοὺς ἀρχαίους χρόνους: «*πᾶς ὁ βίος ἀσεβοῦς ἐν φροντίδι, ἔτη δὲ ἀριθμητὰ δεδομένα δυνάστη, ὁ δὲ φόβος αὐτοῦ ἐν ὣσιν αὐτοῦ...μὴ πιστευέτω ἀποστραφῆναι ἀπὸ σκοτόυς· ἐντέταλται γὰρ ἤδη εἰς χεῖρας σιδήρου...ἀνάγκη δὲ καὶ θλίψις αὐτὸν καθέξει ὡσπερ στρατηγὸς πρωτοστάτης πίπτων. ὅτι ἦρκε χεῖρας ἐναντίον τοῦ Κυρίου*» (Ίώβ ιε' 20-25). Ὀλόκληρος ὁ βίος τοῦ ἀσεβοῦς, λέει, δαπανᾶται καὶ βρίσκεται συνέχεια μὲ φροντίδες καὶ **ἀγωνία**. Ἀκόμα καὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ κυριάρχου ἀνθρώπου, τὰ χρόνια εἶναι μετρημένα. Ὁ **φόβος** ποὺ τὸν συνέχει καὶ τὸν κάνει ν' ἀγωνιᾷ, ἡχεῖ πάντοτε στ' αὐτιά του...ἄς μὴν ἀπατᾶται πὼς κάποτε θὰ γλιτώσει ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς **ὀδύνης**, γιατί ἔχει δοθεῖ ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ περιπέσει στὴν ἐξουσία σιδηρένιου μαχαίριου... θὰ τὸν κυριεύσει ὅπωςδήποτε ἡ **θλίψη** καὶ θὰ πέσει, ὅπως ὁ στρατηγὸς ποὺ πρωτοστατεῖ στὴ μάχη, ἀλλὰ δὲν βρίσκει τρόπο νὰ ξεφύγει.

Ἡ ζωὴ ἐδῶ στὴ γῆ εἶναι κόλαση μεγάλη γιὰ τὸν ἁμαρτωλό. Κι ὁ ἁμαρτωλὸς τὸ βρίσκει πολὺ πρὸ δύσκολο νὰ ὑπομένει τὰ βάσανα σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ἀπ' ὅ,τι ὁ δίκαιος. **Μόνο ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ζωὴ μέσα του μπορεῖ νὰ ὑπομείνει βάσανα, νὰ τὰ περιφρονήσει, νὰ ξεπεράσει ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου καὶ νὰ νιώθει χαρούμενος.** Ἡ ζωὴ κι ἡ χαρὰ εἶναι ἀδιαίρετες. Ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος λέει στὸ δίκαιο ἄνθρωπο ποὺ ὁ κόσμος ἀποκλείει, καταδιώκει καὶ ταπεινώνει: «*Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε*» (Ματθ. ε' 12).

Ὀλόκληρη ἡ ἐπίγεια ζωὴ μας δὲν εἶναι παρὰ μία ἀμυδρὰ σκιά τῆς πραγματικῆς, τῆς πλήρους ζωῆς στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὅλα τὰ βάσανά μας στὴ γῆ δὲν εἶναι παρὰ μία ἀμυδρὰ σκιά τῶν τρομερῶν βασάνων, ποὺ θὰ ὑποστοῦν οἱ ἁμαρτωλοὶ στὴν κόλαση. Στὰ ἀποφθέγματα τῶν ἀγίων πατέρων διαβάζουμε τὸ ἐξῆς: «*Ρώτησαν κάποιο μεγάλο γέροντα: Πατέρα, πὼς ὑπομένεις τόσο καρτερικὰ τέτοιους ἀγῶνες; Κι ὁ γέροντας ἀπάντησε: Ὅλοι οἱ ἀγῶνες μου ἐδῶ στὴ γῆ εἶναι μικρότεροι ἀπὸ τὰ βάσανα μίας μέρας στὴν κόλαση*».

Ἡ ζωὴ ἐδῶ στὴ γῆ, ὅσο ὑπέροχη κι ἂν εἶναι, ἀνακατεύεται μὲ βάσανα. **Δὲν ὑπάρχει πληρότητα ζωῆς ἐδῶ.** Ἀλλὰ καὶ τὰ βάσανα στὴ γῆ, ὅσο μεγάλα κι ἂν εἶναι, ἀνακατεύονται μὲ τὴ ζωὴ. Στὴν τελικὴ κρίση ὅμως τὰ βάσανα θ' ἀπομονωθοῦν ἀπὸ τὴ ζωὴ. Καὶ τὰ δύο τους βέβαια θὰ εἶναι αἰώνια. Τί σημαίνει ἡ αἰωνιότητα αὐτή, ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσει. **Σὲ κεῖνον ποὺ θὰ ἔχει τὴ χαρὰ ν' ἀτενίσει ἔστω καὶ γιὰ μία στιγμὴ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, θὰ τοῦ φανεῖ πὼς ἡ στιγμὴ αὐτὴ κράτησε χιλιάδες χρόνια.** Ἐκεῖνος ποὺ θὰ βασανιστεῖ ἀπὸ τὸ διάβολο στὴν κόλαση γιὰ μία στιγμὴ, αὐτὴ ἡ στιγμὴ θὰ τοῦ φανεῖ ὅτι

κράτησε αιώνες. Ὁ χρόνος, ὁ ρυθμὸς τῆς μέρας καὶ τῆς νύχτας, δὲν θὰ εἶναι ὅπως τὸν ξέραμε, ἀλλὰ θὰ εἶναι «μία ἡμέρα, καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ γνωστὴ τῷ Κυρίῳ» λέει ὁ προφήτης Ζαχαρίας (ιδ' 7. βλ. Ἀποκ. κβ' 5). Ἡ ἡλιος δὲν θὰ ὑπάρχει πιά, παρὰ μόνο ὁ Θεός. Κι ὁ ἥλιος αὐτὸς δὲν θ' ἀνατέλλει καὶ θὰ δύει ὅπως τώρα. Ἡ αἰωνιότητα δέ θὰ μετρίεται μὲ μέρες, ὅπως γίνεται τώρα μὲ τὸ χρόνο. Οἱ εὐλογημένοι θὰ μετρᾶνε τὴν αἰωνιότητα μὲ τοὺς ὅρους τῆς εὐφροσύνης τους κι οἱ ἁμαρτωλοὶ ποὺ θὰ βασανίζονται μὲ τοὺς ὅρους τῶν βασάνων τους.

Ἐτσι μίλησε κι αὐτὰ εἶπε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς γιὰ τὸ τελευταῖο καὶ μέγιστο γεγονὸς ποὺ θὰ λάβει χώρα στὰ ὅρια τοῦ τέλους τοῦ χρόνου καὶ τῆς αἰωνιότητας. Καὶ πιστεύουμε πὼς ὅλ' αὐτὰ θὰ γίνουν, ἀκριβῶς ὅπως τὰ εἶπε. Πρῶτα ἐπειδὴ ὅλα ὅσα προεἶπε ὁ Χριστὸς ἐπαληθεύτηκαν ἀπόλυτα καὶ δεύτερον, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος φίλος μας, ὁ Μόνος ποὺ ἀγαπᾷ πραγματικὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Καὶ στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη ἐμπεριέχει μόνο τὴν τέλεια ἀλήθεια. Ἄν αὐτὰ δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνουν, δὲν θὰ μᾶς τὰ 'λεγε ὁ Κύριος. Ὅμως μᾶς τὰ εἶπε, καὶ θὰ γίνουν. Κι αὐτὰ βέβαια δὲν μᾶς τὰ εἶπε γιὰ νὰ κάνει ἐπίδειξη τῶν γνώσεων στοὺς ἀνθρώπους. Ὅχι! Ὁ Χριστὸς δὲν ζητοῦσε τὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων (βλ. Ἰωάν. ε' 41). Ὅλα μᾶς τὰ εἶπε γιὰ χάρι τῆς σωτηρίας μας. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ἀντίληψη καὶ ὁμολογεῖ Χριστό, τὸν Κύριο, θὰ συνειδητοποιήσει πὼς ἡ ἀνάγκη γιὰ νὰ τὰ γνωρίζει αὐτὰ εἶναι μόνο γιὰ τὴ σωτηρία του. Ὁ Κύριος δὲν ἔκανε τίποτα, δὲν εἶπε οὔτε λέξη, οὔτε καὶ ἐπέτρεψε νὰ τοῦ συμβεῖ κάτι στὴ διάρκεια τῆς ζωῆς Του, ποὺ δὲν ἀφοροῦσε τὴ σωτηρία μας.

Ἄς γίνουμε συνετοὶ καὶ φρόνιμοι, λοιπόν, κι ἄς ἔχουμε πάντα μπροστὰ στὰ πνευματικὰ μας μάτια τὴν εἰκόνα τῆς Τελικῆς Κρίσης. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἔχει κάνει ἤδη πολλοὺς ἁμαρτωλοὺς νὰ γυρίσουν ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ἀπωλείας στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Ἡ ζωὴ μας εἶναι μικρὴ. Κι ὅταν τελειώνει, δὲν θὰ ὑπάρχουν περιθώρια γιὰ μετάνοια. Στὴ σύντομη ἐπίγεια ζωὴ μας πρέπει ν' ἀποφασίσουμε ἐκεῖνο ποὺ θὰ εἶναι κρίσιμο γιὰ μᾶς στὴν αἰωνιότητα: Θὰ σταθοῦμε στὰ δεξιά ἢ στ' ἀριστερὰ τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Δόξας; Ὁ Θεὸς μᾶς ἀνέθεσε ἓνα μικρὸ κι ἀπλὸ καθῆκον, ἀλλὰ ἡ ἀνταπόδοση ἢ ἡ τιμωρία εἶναι πελώρια, ξεπερνοῦν τὴ δύναμη, κάθε ἀνθρώπινης γλώσσας γιὰ νὰ τὴν ἐκφράσουν.

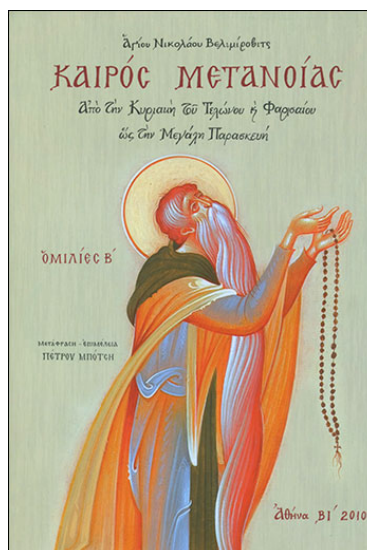
Ἄς μὴν ὀλιγωρήσουμε λοιπόν, ἄς μὴ χάσουμε οὔτε μία μοναδικὴ μέρα. Κάθε μέρα μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία μας, ἡ ἀποφασιστικὴ. Κάθε μέρα εἶναι δυνατὸ νὰ φέρει τὴν καταστροφὴ τοῦ κόσμου αὐτοῦ, νὰ γίνῃ ἡ αὐγὴ τῆς πολυαναμενόμενης Ἡμέρας. Λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος: «οὐκ οἶδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ Θεοῦ ἐστίν;» (Ἰακ. δ' 4). Ἐπομένως ἐκεῖνος

πὸ δὲν χαίρεται, ὅταν ἐγγίζει τὸ τέλος τοῦ κόσμου, δείχνει πὸς δὲν εἶναι φίλος του καὶ ἐπομένως ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ. Τέτοιες σκέψεις ὅμως δὲν κάνουν οἱ πιστοί, πὸς γνωρίζουν διὰ πίστεως πὸς ὑπάρχει καὶ ἄλλη ζωὴ, τὴν ὁποία καὶ ἐπιθυμοῦν εἰλικρινά».

Εἶθε νὰ μὴ ντροπιαστοῦμε τὴν Ἡμέρα τοῦ Κυρίου, μπροστὰ στὸν Κύριο, στὴ χορεία τῶν ἀγγέλων Του καὶ στὰ δισεκατομμύρια τῶν δικαίων καὶ τῶν ἁγίων. **Εἶθε νὰ μὴ χωριστοῦμε αἰώνια ἀπὸ τὸν Κύριο, ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἁγίους Του, ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους μας πὸς θὰ βρίσκονται στὰ δεξιὰ Του.** Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὰ ἀμέτρητα πλήθη τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἁγίων νὰ ψάλλουμε τὸν ἐπινίκιο ὕμνο: «ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ! Ἀλληλούια!». Εἶθε νὰ δοξάζουμε μαζὶ μὲ τὶς οὐράνιες δυνάμεις τὸν Σωτῆρα Κύριό μας, τὸν Υἱό, μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ὁμοούσια καὶ ἀδιαίρετη Τριάδα στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Πηγή: «Καιρὸς Μετανοίας» Ομιλίες Β', Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ἐπιμέλεια - Μετάφραση - Κεντρικὴ διάθεση: Πέτρος Μπότσης)

Συνιστοῦμε ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες της ιστοσελίδος μας το εξαιρετικό βιβλίο με τις ομιλίες του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς:

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή ψηφ. κειμένου: christianvivliografia.wordpress.com)